

Gospod Andrej se smeši trudno, srečno. Vzel je kozarec kuhanega vina med prste in se dvignil. Vošči prijatelju Joži, napije Katrici — Brizejidi:

»Zadnjikrat! Ob letu bom božičeval doma.«

»Pri kateri Kalipsi, če smemo vedeti?« se smeje porogljivo — sardonično — gospod Jože.

»Pri Navzikaji ob jaslicah,« odvrne vdano in verno gospod Andrej...

*

Jaslice... slovenske duše in sanje sveta parabola! Pa je tudi ta zgodba o gospodu Andreju poučna prilika. Le kaj naj pomeni? Le komu? Le kdo je nepopoljšljivi samec Jože, »gospodar peščenemu Pylu«, le kdo je otroški Homerovič — gospod profesor Andrej?

*

Gospod profesor Andrej... Da je samo profesor in le človek kar nič? Eheu! Dušo obrecite obrekovalcu in, da ga nobena Navzikaja nikoli nič več ne pogleda, za belimi jetri naj zbolí!

Iz sonetov O, sestra smrt!

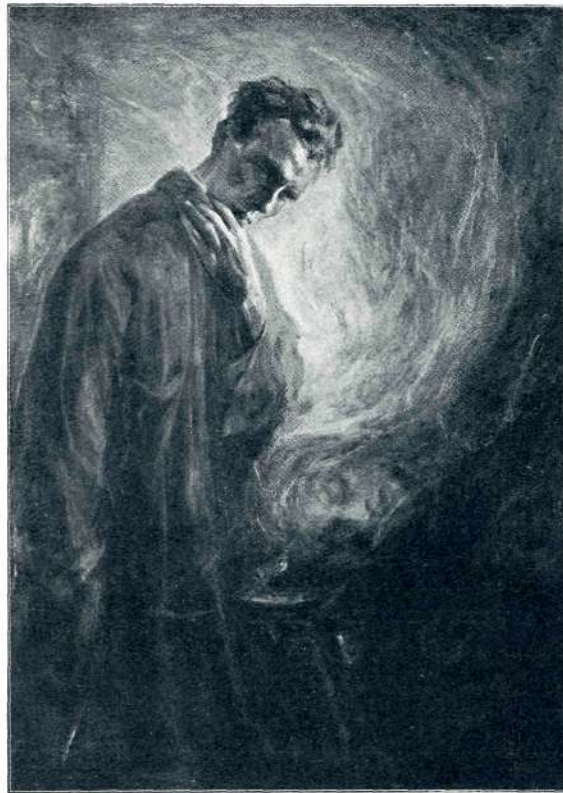
Slavko Savinšek

In Ti, ki z mano hodiš težko pot
življenja, ki Te bije bolj ko mene
ljubezni hrepenenje, ker nobene
tolažbe ne dobiš, prezir povsod,

Za srečo najinih trepetaš usod;
o, Ti, ki sladke so Ti tajne žene
vse v jedki zlobi živih zagrenjene,
in v boli že ne veš, ne kam, ne kod:

Zaupaj z mano v dobro sestro Smrt!
Vrtiček tihi nama bo odprla,
ki svetu, zlobi, bôli je zaprt,

Čez naju mir sladak bo razprostrla,
da v njem ko čudež vsem očem zastri
v Ljubezen večnoživo bova umrla!

Stane Cuderman, Lastni portret

Črnomelj

Matija Malešič

Ko v Rim, toliko cest, potov in stez me pelje v Črnomelj. Pa vse drugačne ko drugod po svetu so ceste in pota in steze, ki vodijo po Beli krajini v Črnomelj. Ob vsaki tej cesti straši, ob vsakem potu in kolovozu straši, še na vsaki stezici straši. Straši! In kako straši!

Tam ob krupski cesti leži vražji kamen. Treščil ga je tja hudič, ko je petelin tretjič zapel. Krupski mlinar se je bil pogodil z vragom za dušo, če mu zgradi porušen jez v eni sami noči: od mraka do trenutka, ko bo petelin tretjič zapel. Hudič ob prvem mraku urno na delo. Vse je žvižgalo in piskalo in puhalo po zraku in daleč naokoli je smrdelo po žveplu, ko je znašal od vseh strani kamne. Mlinar v skrbeh: jez raste, raste, napravil ga bo hudič, prej ko sploh zapoje petelin. Duša je le duša! In mlinar k petelinu! Natoči mu vode v kljun. Namrdne in otrese se petelin, ni mu ponoči do